

ПРОЛѢТЕНЪ ВѢТЪРЪ

Какъ се смѣятъ, какъ се смѣятъ,
 Кичести клони люлѣятъ
 Сливитѣ ни разцвѣтели
 Въ пролѣтни премѣни бѣли!
 Вѣтрѣтъ се съ тѣхъ задѣва,
 Посрѣдъ тѣхъ лудѣй, развѣва
 Бѣлоснѣжни си крила
 Лежитѣ си вѣтрила.
 Ту се мушне въ китни клони,
 Залюлѣй се, залудува,
 Бързо цвѣтъ следъ цвѣтъ цѣлува,
 Цвѣтнитѣ листенца рони;
 Ту смири се, кротъкъ, тихъ,
 Съ топлия си нѣженъ дихъ,
 Пѣпчици по редъ разтваря,
 Милва ги и разговаря...
 Или лѣга изъ лехитѣ,
 Що съ лалета сж покрити,
 Чашки алени люлѣе,
 Закача ги и се смѣе.
 А пѣкъ малката пчеличка,
 Що се лута тамъ самичка,
 Все въ лалетата поглежда,
 Мъмри, мъмри и нарежда,
 Сърди се и дразни:
 — Стига смѣхте се, лудѣхте,
 Всичкия си медъ разлѣхте —
 Чашкитѣ ви праздни!

Ст. Цанкова — Стоянова